

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Davidem Kryskou ve věci

žalobkyně: **L. D.**, narozená X
státní příslušnice Ukrajiny
X

zastoupená Organizací pro pomoc uprchlíkům, z. s.
sídlem Kovářská 4, Praha 9

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 3, Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 10. 2019, č. j. OAM-242/LE-BE01-P15-2019,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci a obsah podání účastníků

1. Žalobkyně se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 10. 2019, č. j. OAM-242/LE-BE01-P15-2019 (dále jen

„napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný podle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění účinném ke dni podání žádosti (dále jen „zákon o azylu“) zastavil řízení o žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany, jelikož opakovanou žádost posoudil jako nepřipustnou podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu.

2. Žalobkyně uvedla, že byla zkrácena na svých právech, neboť žalovaný porušil § 2 odst. 1 a 4, § 3, § 50 odst. 2, 3 a 4, § 52 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), § 10a odst. 1 písm. e), § 11a odst. 1, § 12, § 14, § 14a a § 25 písm. i) zákona o azylu, čl. 3 a čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (č. 209/1992 Sb.; dále jen „Evropská úmluva o lidských právech“) a čl. 31 a čl. 33 Úmluvy o právním postavení uprchlíků (č. 208/1993 Sb.). Žalovaný neměl posoudit opakovanou žádost žalobkyně jako nepřipustnou a řízení o udělení mezinárodní ochrany neměl zastavit, neboť jsou zde nové skutečnosti, které svědčí o tom, že jí hrozí vážná újma v důsledku návratu do země původu. Žalobkyně uvedla, že je starší zranitelnou osobou v ekonomicky i sociálně tíživé situaci, neboť žije na ulici v komunitě lidí bez domova a nemá větší finanční prostředky. Vlivem své životní situace má podlomené zdraví a přišla o většinu zubů. Do České republiky poprvé přicestovala v roce 2002 a od té doby zde nepřetržitě žije již 17 let. Na Ukrajině po tu dobu nebyla, nemá tam žádné zázemí ani nezná tamní poměry. Žalobkyně se neorientuje v českém právním řádu, proto si nebyla schopna dosud legalizovat svůj pobyt v České republice. Je zde však plně integrována, jelikož rozumí českému jazyku a má tu rozvinuté sociální i kulturní vazby. Tyto vazby se plně prohloubily, upevnily a rozvinuly od doby podání předchozí žádosti o mezinárodní ochranu. Žalobkyně má na Ukrajině dvě dcery, nicméně ty se s ní v minulosti odmítly stýkat a nebyly by jí po návratu oporou. Naproti tomu v České republice má žalobkyně k dispozici dostatečné zázemí i osobní vztahy. Navrácení do země původu by mělo za následek porušení jejích práv ve smyslu čl. 8 Evropské úmluvy o lidských právech.
3. Žalovaný ve vyjádření k žalobě konstatoval, že v průběhu správního řízení bylo zjištěno, že žádost žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany je již její třetí žádostí. Po zhodnocení důvodů všech žádostí dospěl k závěru, že žalobkyně v poslední žádosti neuvedla žádné nové důvody pro udělení mezinárodní ochrany. Uvedl, že s důvody odchodu ze země původu žalobkyně se již podrobně zabýval v rámci správního řízení o její druhé žádosti, přičemž nyní neshledal žádné důvody pro jejich opětovné meritorní posuzování. Dále poukázal na skutečnost, že žalobkyně žádosti o mezinárodní ochranu podává poté, co je zajištěna policií a umístěna do zařízení pro zajištění cizinců, neboť nerespektuje předchozí dvě rozhodnutí o správním vyhoštění. Své vyjádření uzavřel s tím, že napadené rozhodnutí dostatečně podložil dostupnými informacemi o bezpečnostní situaci v zemi původu, přičemž neshledal důvody pro opakované meritorní posouzení žádosti žalobkyně ve vztahu k důvodům, pro něž by žalobkyně měla mít jakékoliv obavy svědčící o pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu, nebo že by jí hrozila vážná újma ve smyslu § 14a zákona o azylu. Podle žalovaného byly naplněny podmínky § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a žádost žalobkyně byla shledána nepřipustnou, přičemž podle § 10a odst. 2 zákona o azylu se v případě nepřipustné žádosti již neposuzuje, zda žadatel o mezinárodní ochranu splňuje důvody pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany. Žalovaný proto navrhl zamítnutí žaloby.
4. V následné replice žalobkyně zopakovala svou argumentaci stran integrace do společnosti v České republice, zejména ve vztahu k sociálním vazbám, které se od roku 2017 výrazně prohloubily v rámci komunity lidí bez domova a do nichž by bylo v případě návratu

žalobkyně do země jejího původu zasaženo v rozporu s čl. 8 Evropské úmluvy o lidských právech. Tato hloubka sociálních vazeb podle žalobkyně představuje novou skutečnost ve smyslu § 11a odst. 1 zákona o azylu. Tyto vazby, ani jejich hloubka, nemohly být zohledněny v předchozích řízeních, neboť od první žádosti žalobkyně o mezinárodní ochranu uplynulo již 17 let a od druhé žádosti 2,5 roku. Dané skutečnosti proto bez zavinění žalobkyně nemohly být předmětem zkoumání v předchozím řízení. Vážnou újmu pak žalobkyně spatřuje ve skutečnosti, že by návratem do země původu mohla být porušena její práva, zejména právo na soukromý a rodinný život podle čl. 8 Evropské úmluvy o lidských právech. Závěrem žalobkyně poukázala, že ve smyslu čl. 21 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/33/EU ze dne 26. 6. 2013, kterou se stanoví normy pro přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu, může být s ohledem na její věk v kombinaci s její tíživou sociální situací kvalifikována jako zranitelná osoba, čímž se žalovaný nijak nezabýval.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

5. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas (§ 32 odst. 1 zákona o azylu), osobou k tomu oprávněnou a že splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou. Soud napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.).
6. Podle § 75 odst. 1 s. ř. s. vychází soud při přezkoumání rozhodnutí správního orgánu ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Článek 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „procedurální směrnice“) vyžaduje, aby soudy přezkoumávající rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany posuzovaly projednávaný případ podle právního a skutkového stavu ke dni rozhodnutí soudu. Členské státy Evropské unie byly povinny výše uvedené pravidlo transponovat do vnitrostátního právního řádu do 20. 7. 2015 (srov. čl. 51 odst. 1 procedurální směrnice). Protože doposud nebyly do českého právního řádu požadavky čl. 46 odst. 3 procedurální směrnice promítnuty, ačkoliv transpoziční lhůta již uplynula, a žádost žalobkyně o mezinárodní ochranu byla v projednávané věci podána dne 19. 4. 2019, může se žalobkyně dovolávat přímého účinku uvedeného článku procedurální směrnice. Ustanovení § 75 odst. 1 s. ř. s. se pak neužije.
7. Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání, protože účastníci řízení s takovým postupem vyjádřili souhlas (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

8. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobkyně dne 19. 4. 2019 požádala o udělení mezinárodní ochrany a následně dne 29. 4. 2019 poskytla za přítomnosti svého zástupce údaje k této žádosti. Uvedla, že pochází z obce Č v Čerkaské oblasti Ukrajiny a je ukrajinské národnosti a pravoslavného vyznání. Je státní příslušnicí Ukrajiny. Dorozumí se česky, rusky a ukrajinsky. Ve vlasti pobývala naposledy v obci Č. V roce 2002 odcestovala do České republiky a téhož roku zde požádala o mezinárodní ochranu; zda jí byla udělena, nevěděla. Žalobkyně je rozvedená a má dvě dcery (roč. 1980 a 1984). Syn žalobkyně (roč. 1986) zemřel v roce 2016. Svůj zdravotní stav ohodnotila jako dobrý. Jako důvod třetí žádosti o mezinárodní ochranu uvedla: „Zabili mi syna V, vyhrožovali mojí rodině. Moje dcery mají svou rodinu a mají strach. Moje dcery mě nemohli ze strachu vzít k sobě.“

Policie vůbec nereagovala na to, že můj syn byl zabit. Se svými dcerami nemohu ani telefonicky hovořit. Po M zabili moje dva bratry.“.

9. Součástí správního spisu jsou také kopie listin z řízení o první žádosti, kterou žalobkyně podala dne 14. 9. 2002. V řízení o první žádosti žalobkyně uvedla, že má dluhy a na Ukrajině nebyla schopná si najít práci. První žádost o mezinárodní ochranu (azyl) v České republice podala, aby zde mohla legálně žít a pracovat; nemohla se spoléhat na to, že ji budou živit její dospělé děti. Svůj zdravotní stav označila za dobrý. Žalovaný rozhodnutím ze dne 25. 9. 2002, č. j. OAM-4248/VL-11-02-2002, rozhodl o první žádosti tak, že žádost jako zjevně nedůvodnou zamítl, azyl neudělil, přičemž rozhodl, že se na žalobkyni překážka vycestování nevztahuje.
10. Součástí správního spisu jsou také kopie listin z řízení o druhé žádosti, kterou žalobkyně podala dne 1. 3. 2017. Jako důvod druhé žádosti o mezinárodní ochranu žalobkyně uvedla: *„Žádám o azyl, protože na Ukrajině už nikoho nemám, manžel se se mnou nechal rozvést, dcery mi už víc než před rokem řekly, ať už ani nevolám, že jsem tady a už mě ani neznají, nepotřebují mě. Kdybych se vrátila, byla bych bezdomovec. Jiný důvod nemám, na Ukrajinu se nemohu vrátit.“* Při pohovoru dne 27. 3. 2017 dále uvedla, že její dcery se svými rodinami žijí v domě rodičů žalobkyně, kde by ale nemohla žít, protože *„tam není místo“*. Dále žalobkyně uvedla: *„V roce 2013 asi tak, mi 26. 5. zabili po M syna. Pak vybrožovali mé rodině, dcerám, ale nevím kdo a proč. Dcery mi řekly, ať už nevolám a nevracím se. Kdybych se vrátila, nemám kam, byla bych bezdomovcem. Navíc stále dlužím půjčené peníze.“* Jako důvod pro podání druhé žádosti uvedla, že v České republice má kde žít a může si sehnat i práci, neboť se nemá kam vrátit. Svůj zdravotní stav posoudila jako normální. Potíže s armádou, policií či státními orgány Ukrajiny žalobkyně neměla. Politicky ani jinak veřejně aktivní žalobkyně nebyla. V Praze žila se svým přítelem poslední rok nebo dva. Žalovaný rozhodnutím ze dne 10. 4. 2017, č. j. OAM-41/LE-BE01-BE04-2017, které nabylo právní moci dne 12. 4. 2017, rozhodl o druhé žádosti tak, že se mezinárodní ochrana neuděluje.
11. Dále je součástí správního spisu zpráva žalovaného „Ukrajina Informace MZV ČR, č. j. 110372/2018-LPTP ze dne 16. května 2018“ týkající se situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti a návratů do vlasti po dlouhodobém pobytu v zahraničí a zpráva žalovaného „Ukrajina Informace OAMP, 25. dubna 2019“ o politické a bezpečnostní situaci v zemi, o mezinárodních smlouvách o lidských právech a základních svobodách, o vojenské službě a o vnitřně přesídlených osobách.
12. Součástí správního spisu je rovněž rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, ze dne 16. 4. 2019, č. j. KRPA-153201-11/ČJ-2019-000022-ZZC, o zajištění žalobkyně za účelem správního vyhoštění. Z jeho odůvodnění vyplývá, že žalobkyně mimo jiné uvedla, že nemá adresu pobytu, přespává na ulici nebo *„po charitách“*; v České republice nemá žádný majetek, ani nikoho z rodiny; peníze má z občasných brigád; je zdravá.
13. Žalobkyně se prostřednictvím svého zástupce seznámila dne 7. 6. 2019 s podklady pro vydání rozhodnutí a vyjádřila se k nim tak, že materiály OAMP se mýlí ohledně bezpečnostní situace na Ukrajině. K tomu žalobkyně předložila novinový článek z deníku Kommersant, podle kterého dochází na Ukrajině k vraždění lidí a ke zhoršení bezpečnostní situace obecně (návrat vojáků z bojů). Článkem mělo být prokázáno, že na Ukrajině probíhá individuální teror proti určitým nepohodlným lidem.

14. Žalobkyně si napadené rozhodnutí převzala dne 14. 11. 2019. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný shrnul dosavadní průběh řízení a konstatoval, že žádost žalobkyně je již její třetí v pořadí. Žalovaný odkázal na spisový materiál týkající se řízení o první a druhé žádosti žalobkyně o mezinárodní ochranu. Zákonnost závěrů žalovaného učiněných v rozhodnutí ze dne 25. 9. 2002 přezkoumal Krajský soud v Ostravě v rozsudku ze dne 25. 8. 2003, č. j. 24 Az 312/2003-24, kterým žalobu zamítl. Rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 4. 2017 pak přezkoumal zdejší soud, který rozsudkem ze dne 30. 11. 2017, č. j. 46 Az 10/2017-25, žalobu zamítl, přičemž kasační stížnost žalobkyně proti němu Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 26. 4. 2018, č. j. 7 Azs 405/2017-49, odmítl. Žalovaný se nejprve vypořádal s tvrzením žalobkyně, že materiály, ze kterých vychází, nepopisují bezpečností situaci v zemi původu žalobkyně správně a že článek z deníku Kommersant tuto realitu popisuje lépe. Žalovaný dospěl k závěru, že daný článek se nijak nevztahuje k osobě žalobkyně, navíc zpochybnil zdroj daného článku, který nemůže obstát proti informačním zdrojům, na jejichž základě byly zpracovány zprávy žalovaného. Žalovaný následně provedl srovnání důvodů podání první, druhé a třetí žádosti o mezinárodní ochranu a dospěl k závěru, že žalobkyně v třetí žádosti uvedla stejné motivy odchodu z vlasti a neochoty se tam vrátit, jako uváděla v průběhu řízení o jejích předchozích žádostech (konkrétně ekonomické důvody; nemožnost vrátit se k dcerám; vyhrožování jejím dcerám; smrt syna). Vedle toho žalobkyně uvedla, že její bratři byli „po M“ zabiti. K těmto skutečnostem žalovaný konstatoval, že v rámci přechodícího řízení žalobkyně vůbec nezmínila smrt svých bratrů, ačkoliv tak učinila ve vztahu ke smrti svého syna (jehož úmrtí v nynější žádosti ale již datuje do roku 2016, oproti původnímu tvrzení, že zemřel v roce 2013). Úmrtí svých bratrů proto žalobkyně mohla uvést již v řízení o druhé žádosti. Skutečnost, že tak neučinila, jde k její tíži. Navíc žalobkyně od roku 2002 pobývá nelegálně na území České republiky, a to navzdory dvěma rozhodnutím o správním vyhoštění. Události na „M“ proto nemohly mít jakýkoliv dopad na žalobkyni, neboť se jich nemohla zúčastnit. Žalovaný dále poukázal, že všechny žalobkyní tvrzené skutečnosti se osoby žalobkyně z pohledu zákona o azylu nedotýkají, ani žalobkyně nic takové netvrdí. Proto žalovaný považoval její sdělení za účelové a irrelevantní. Žalovaný tak shledal podmínky pro zastavení řízení podle § 25 písm. i) zákona o azylu.

Posouzení žaloby soudem

15. Žalobkyně nejprve obecně namítala, že v řízení byla porušena ustanovení § 2 odst. 1 a 4, § 3, § 50 odst. 2, 3 a 4, § 52 a § 68 odst. 3 správního řádu a § 10a odst. 1 písm. e), § 11a odst. 1, § 12, § 14, § 14a a § 25 písm. i) zákona o azylu, čl. 3 a čl. 8 Evropské úmluvy o lidských právech a čl. 31 a čl. 33 Úmluvy o postavení uprchlíků. Tvrdila, že žalovaný nepřihlédl ke všemu, co v řízení vyšlo najevo, neprovedl důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci, neopatřil si dostatek podkladů pro vydání rozhodnutí, a nezjistil tak všechny rozhodné skutečnosti a nevyšel ze spolehlivě zjištěného stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Nadto žalovaný nedostatečně odůvodnil úvahy, kterými se řídil při hodnocení podkladů rozhodnutí a při výkladu zákona o azylu. Tato obecná tvrzení však nepovažuje soud za žalobní body ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Podle ustálené judikatury je žalobním bodem konkrétní (tj. ve vztahu k žalobkyni a k projednávané věci individualizované) skutkové tvrzení doprovázené konkrétní právní argumentací, z nichž plyne, z jakých důvodů považuje žalobkyně napadené výroky rozhodnutí za nezákonné. *„Líčení skutkových okolností nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých „obvyklých“ nezákonností, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných*

konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. Žalobce je povinen vylicít, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl žalovaný vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami“ (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58). Těmto požadavkům ovšem výše uvedená obecná tvrzení žalobkyně nedostála, neboť jde pouze o citace či parafráze ustanovení správního řádu, zákona o azylu a mezinárodních úmluv, která měla být porušena, aniž by žalobkyně uvedla konkrétní skutečnosti či právní argumentaci, o něž své tvrzení o nezákonnosti napadeného rozhodnutí opírá. Soud se proto jimi samostatně nezabýval a rozhodnutí přezkoumal pouze v rozsahu řádných žalobních bodů.

16. Za projednatelný žalobní bod soud nepovažoval ani námitku, že žalovaný nezohlednil, že lze žalobkyni kvalifikovat jako zranitelnou osobu. Rozšířit žalobu o další žalobní body lze jen ve lhůtě pro podání žaloby (§ 71 odst. 2 věta druhá s. ř. s.), přičemž lhůta pro podání žaloby činila 15 dnů ode dne doručení rozhodnutí (§ 32 odst. 1 zákona o azylu). Jelikož bylo napadené rozhodnutí žalobkyni doručeno dne 14. 11. 2019 a žalobkyně uplatnila tuto námitku až v replice ze dne 29. 1. 2020, jednalo se o opožděně uplatněný žalobní bod, kterým se soud samostatně věcně nezabýval.
17. Podle § 2 odst. 1 písm. f) zákona o azylu se opakovanou žádostí o udělení mezinárodní ochrany rozumí žádost o udělení mezinárodní ochrany podaná toutéž osobou před nabytím právní moci rozhodnutí Ministerstva vnitra ve věci mezinárodní ochrany nebo kdykoli po nabytí právní moci rozhodnutí Ministerstva vnitra ve věci mezinárodní ochrany.
18. Podle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje, pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.
19. Podle čl. 8 odst. 1 Evropské úmluvy o lidských právech má každý právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence.
20. Z konstrukce právní úpravy uvedené v zákoně o azylu vyplývá, že v případě nepřipustných žádostí se řízení zastavuje [§ 25 písm. i) zákona o azylu], aniž by správní orgán musel přistoupit k meritornímu přezkoumání důvodů žádosti. Ze znění § 10a odst. 1 písm. e) ve spojení s § 11a odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že novou skutečností je pouze taková skutečnost, kterou žalobkyně nemohla bez své viny uvést v řízení o předchozí žádosti, tedy skutečnost, která v té době vůbec neexistovala nebo o které žadatelka objektivně bez své viny nevěděla. Tato skutečnost pak musí nasvědčovat tomu, že žadatelce hrozí pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo vážná újma podle § 14a zákona o azylu.
21. K otázce opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany se Nejvyšší správní soud již několikrát podrobně vyjadřoval. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 8. 2014, č. j. 9 Azs 171/2014-31, plyne, že „aby mohla být nová skutečnost podkladem pro řízení o mezinárodní ochraně, musí mít z hlediska udělení mezinárodní ochrany určitou relevanci. Teprve v tom případě je nová skutečnost způsobitelným podkladem pro nové řízení.“. Za nové skutečnosti nebo zjištění je pak ve smyslu procedurální směrnice nutno považovat nikoli

jakékoli nové skutečnosti nebo zjištění, ale pouze takové, které by mohly mít dopad do hmotněprávního postavení žadatele (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009-65, či usnesení ze dne 4. 10. 2018, č. j. 5 Azs 181/2018-45). V rozsudku ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009-65, Nejvyšší správní soud konstatoval, že „[h]lavním smyslem a účelem možnosti podat opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit hmotněprávní postavení žadatele a které nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího pravomocně ukončeného řízení. Při opakovaném podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je proto nutno důsledně dbát na splnění těchto podmínek, které mají na straně jedné garantovat určitou přidanou hodnotu této nové žádosti, jenž může vést k jinému rozhodnutí než u žádosti předchozí, a na straně druhé zajistit, aby nedocházelo k účelovému podávání opakovaných žádostí.“.

22. Dle rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011-96, je správní orgán povinen v odůvodnění rozhodnutí o zastavení řízení pro nepřipustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvést zdůvodněný závěr o tom, že „1) žadatel v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvádí žádné nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, resp. 2) pokud takové skutečnosti či zjištění uvádí, pak pouze takové, které mohl uplatnit již v předchozí žádosti, a 3) že nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany.“.
23. Lze poukázat též na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 9. 2011, č. j. 7 Azs 28/2011-74, podle kterého pokud bylo řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany zastaveno pro nepřipustnost podle § 25 písm. i) zákona o azylu, zkoumá správní soud pouze to, zda byly dány podmínky pro zastavení řízení. Důvody uváděné žadateli se zabývá pouze z toho hlediska, zda jim mohly být známy v době předchozí žádosti, a zda je tedy mohli uvést, či zda jim v tom nebránily objektivní důvody, zpravidla spočívající v tom, že o těchto důvodech vůbec nevěděli nebo je nemohli z objektivních či legitimních subjektivních příčin uvést.
24. Žalobkyně namítala, že její opakovaná žádost o udělení mezinárodní ochrany neměla být posouzena jako nepřipustná, a řízení nemělo být zastaveno, neboť v jejím případě jsou dány nové skutečnosti, které bez jejího zavinění nebyly předmětem zkoumání a ze kterých lze nyní usuzovat, že by jí v případě návratu do země původu mohla hrozit vážná újma podle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu. Těmito skutečnostmi má být její osobní život a sociální vazby v České republice v rámci komunity lidí bez domova, její plná integrace, ekonomicky a sociálně tíživá situace a podlomené zdraví.
25. Žalobkyně však s touto námitkou nemůže být úspěšná, neboť se nejedná o takové skutečnosti, které svědčí o tom, že žalobkyni hrozí vážná újma podle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu [§ 11a odst. 1 písm. b) zákona o azylu]. Svou integraci do české společnosti žalobkyně opírá toliko o obecné tvrzení o znalosti českého jazyka a svých sociálních a kulturních vazbách. Tato tvrzení však žádným způsobem nerozvádí ani nedokládá. Žalobkyně neuvádí jména svých přátel, příbuzných nebo partnera či partnerky, se kterými by tvořila rodinné či sociální společenství relevantní z hlediska práva na soukromý a rodinný život podle čl. 8 Evropské úmluvy o lidských právech, která mohla během jejího pobytu na území České republiky vzniknout. Integrace žalobkyně v České republice je nadto popřena tvrzeními jí samotné. Žalobkyně v České republice žije bez pobytového oprávnění, nemá rodinu, ani stálé bydlení, postrádá jakékoliv zázemí, neboť žije

v komunitě lidí bez domova bez větších finančních prostředků. Žalobkyně zde nemá stabilní zaměstnání, přičemž zároveň neuvedla, z jakých prostředků hradí náklady na své potřeby. Tyto skutečnosti o existujícím soukromém či rodinném životě žalobkyně na území České republiky nesvědčí. Ani žalobní tvrzení o jejím podlomeném zdraví se neshoduje se skutkovými zjištěními obsaženými ve správním spise, neboť jak v předcházejícím správním řízení před žalovaným, tak v řízení o jejím zajištění uváděla, že je zdravá a její zdravotní stav je dobrý.

26. K námitce žalobkyně, že jejím návratem do země původu by mohlo být porušeno její právo na soukromý či rodinný život ve smyslu čl. 8 Evropské úmluvy o lidských právech, a tím způsobena vážná újma ve smyslu § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu, soud dále uvádí, že z Evropské úmluvy o lidských právech vyplývá povinnost posoudit možný dopad do práva jednotlivce, jestliže tento hájitelným způsobem tvrdí, že existují důvody se domnívat, že toto právo bude porušeno [srov. Evropský soud pro lidská práva: Leander proti Švédsku, rozsudek ze dne 26. 3. 1987, stížnost č. 9248/81, § 77 písm. a)]. Základem pro posuzování zásahu do práva podle čl. 8 Evropské úmluvy o lidských právech musí být dostatečná tvrzení, která prokazují, že v případě návratu do země původu bude soukromý či rodinný život, respektive jeho přenos ze země, kde cizinec žádá o mezinárodní ochranu, znemožněn (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2010, č. j. 9 Azs 3/2010-62). Výše uvedená tvrzení o rozvinutých sociálních a kulturních vazbách žalobkyně a o jejím špatném zdravotním stavu, však nelze podle soudu považovat za hájitelná a podložená tvrzení o zásahu do jejího soukromého či rodinného života ve smyslu čl. 8 Evropské úmluvy o lidských právech, tj. ani o hrozbě vážné újmy podle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu.
27. Námitka žalobkyně, že její opakovaná (třetí) žádost o udělení mezinárodní ochrany neměla být posouzena jako nepřijatelná a řízení nemělo být zastaveno, je proto nedůvodná.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

28. Ze shora uvedených důvodů žalobkyně se svými námitkami neuspěla. Jelikož v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, krajský soud zamítl žalobu jako nedůvodnou (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
29. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nebyla v řízení úspěšná, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému soud náhradu nákladů nepřiznal, neboť mu nevznikly náklady převyšující náklady na jeho běžnou činnost.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 21. července 2020

JUDr. David Kryška, v. r.
samosoudce